

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobců:
a) I. K., ev. č., státní příslušnost, t.č., **b) nezletilý P. K.**,
ev. č., státní příslušnost, t.č., proti žalovanému:
Ministerstvo vnitra České republiky, Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM,
170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2012, č.j. OAM-
117/ZA-ZA06-ZA15-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á .**
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 5. 2012, č.j. OAM-117/ZA-ZA06-ZA15-2012 bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany v předmětné věci zastaveno podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. Státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 9 odst. 4 Nařízení Rady (ES), č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a mechanismy pro určení členského státu odpovědného za posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v jednom z členských států, Polská republika.

Dne 4. 6. 2012 podala žalobkyně označená písmenem a) i jménem žalobce označeným písmenem b), jejím synem, žalobu proti citovanému rozhodnutí žalovaného, v němž namítla, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byla porušena ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 3 a 2, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „správní řád“). Dále byl porušen čl. 8 odst. 2 písm. b) Směrnice Rady 2005/85/ES, § 19 odst. 1 zákona o azylu a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků i čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“). Navrhla proto, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 11. 7. 2012 navrhl, aby soud žalobu zamítl. Popřel oprávněnost žaloby, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle názoru žalovaného žalobci neuvedli žádné skutečnosti, které by zpochybnili správnost napadeného rozhodnutí, když v rámci zjišťování členského státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 3 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 dospěl k závěru, že je na místě aplikace kritéria v čl. 9 odst. 4 téhož Nařízení, dle kterého je-li žadatel o azyl držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejich platnost skončila před méně než šesti měsíci a díky nimž mohl vstoupit na území členských států, použijí se pro dobu, dokud žalobce neopustil území členských států, odstavce 1, 2 a 3. Žalobkyně sice uvádí, že byla držitelkou turistického víza vydaného Českou republikou s platností do 30. 4. 2012, nebyla však schopna tuto skutečnost nijak doložit (cestovní doklad jí měl být údajně odcizen, krádež dokladů však nenahlásila), navíc v pohovoru s ní konaném dne 10. 5. 2012 naopak uvedla, že měla vízum, ale nevšimla si, jaké země bylo. Správní orgán provedl šetření a zjistil, že v informačních systémech Ministerstva vnitra Slovenské republiky neexistuje žádný záznam o tom, že by jmenovaná překročila hranice mezi Slovenskou republikou a Ukrajinou, jak v pohovoru tvrdila. Naopak spoluprací s Polskou republikou bylo zjištěno, že jmenovaná překročila dne 2. 10. 2011 vjezd do Polské republiky a předložila v této souvislosti cestovní pas Ukrajiny č. AK a polské vízum č. Vzhledem k tomu, že žadatelka v době, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně jménem svým a svého nezletilého syna, byla držitelkou víza vydaného Polskou republikou, jehož platnost skončila před méně než šesti měsíci, dospěl žalovaný k závěru, že v případě jmenované a jejího nezletilého syna se aplikuje kritérium dané čl. 9 odst. 4 uvedeného Nařízení. Státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané výše jmenovanými, je proto Polsko. Polské státní orgány akceptovaly převzetí jmenovaných v souladu se zmiňovaným čl. Rady (ES) č. 343/2003, nebyl tudíž dán důvod pro jiný postup správního orgánu. Žalovaný vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, na základě dostatečných podkladů spisového materiálu i obecných znalostí. Polsko v rámci azylového řízení dále posoudí návrat žalobců do vlasti dle principu non-refoulement, a není tedy důvod se na základě zhodnocení výše uvedených skutečností domnívat, že by žalobcům z Polska hrozilo automaticky vydání do jejich vlasti, který by měl za následek porušení principu non-refoulement. Nad rámec věci žalovaný uvedl, že jmenovaná utekla z vlasti z obavy před bývalým manželem, jak tvrdila, je proto nelogické, že chce zůstat v ČR, kde její manžel se momentálně zdržuje. Její postup a rozporuplné výpovědi svědčí především o tom, že její vstup do azylové procedury byl ryze účelový ve snaze dosáhnout tak legalizace pobytu v ČR. K takovému účelu však zákon o azylu neslouží.

Na základě výše uvedeného, proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a hledisek uvedených v žalobě, přičemž vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu [(§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“)].

Ze správního spisu, konkrétně ze žádosti, pohovoru a písemného podání ze dne 25. 4. 2012 soud zjistil, že žalobkyně označená písmenem a) se žalobcem označeným písmenem b), jejím nezletilým synem, jsou ukrajinské národnosti. Zemi původu opustili pravděpodobně dne 21. 4. 2012, do České republiky přicestovali přes Slovenskou republiku. Důvodem odjezdu byly její problémy s bývalým manželem. Uvedla, že je rozvedená, ve vlasti nezůstali žádní příbuzní, vůči nimž by měla závazky. Předložila kopii datové stránky cestovního dokladu Ukrajiny č. AK, ve kterém je zapsán její nezletilý syn P. K., narozený dne 13. 7. 2006. Uvedla, že do České republiky přicestovala na základě schengenského víza, nevěděla, kterým státem bylo vízum vystaveno, neboť administrativní záležitosti vyřizoval synův kmotr. Údajně se mělo jednat o turistické vízum na dobu deseti dní s platností ode dne 21. 4. 2012 do 30. 4. 2012. Žalovaný provedl šetření, kterým zjistil, že žadatelka překročila hranice Polské republiky se synem již dne 2. 10. 2011, a to na základě cestovního dokladu Ukrajiny č. AK s polským vízovým štítkem č. s platností polského schengenského víza ode dne 30. 9. 2011 do 29. 3. 2012. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně byla v době, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně jménem svým a svého nezletilého dítěte, tj. dne 25. 4. 2012, držitelkou víza vydaného Polskou republikou, jeho platnost skončila před méně než šesti měsíci, žalovaný postupoval v souladu s kritérii dané čl. 9 odst. 4 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, takže prohlášení o mezinárodní ochraně ve smyslu čl. 4 odst. 2 citovaného Nařízení, považoval za žádost o azyl. Dne 10. 5. 2012 byla požádána Polská republika o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, žalobkyně označené písmenem a) a žalobcem označeným písmenem b). Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení této žádosti, a to dne 16. 5. 2012.

Vzhledem k tomu, že nebylo žalobou zpochybnění rozhodnutí žalovaného, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, žalovaný navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Vzhledem ke splnění zákonných podmínek ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a hledisek uvedených v žalobě, přičemž vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

V daném případě žalobci opřeli žalobní body o porušení příslušných právních ustanovení v rozsahu jak citováno výše v obsahu soudního rozhodnutí. Dle názoru soudu se žalovaný dostatečně argumentačně vypořádal s žalobními body, učiněný právní závěr vyslovený ve výroku napadeného rozhodnutí koresponduje s obsahem správního spisu, postup žalovaného je v souladu s příslušnými právními normami.

Podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. v platném znění řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 3 odst. 1 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 členské státy posuzují každou žádost o azyl podanou příslušníkem třetí země na hranici nebo na jejich území, kterémukoliv z nich. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Podle čl. 9 odst. 4 citovaného Nařízení, pokud je žadatel o azyl držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci, a díky nimž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se pro dobu, dokud žadatel neopustil území členských států, odstavce 1, 2 a 3. Pokud je žadatel o azyl držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci, a díky nimž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost.

Podle názoru Krajského soudu v Brně, oba žalobci neuvedli žádné skutečnosti zpochybňující správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný v rámci správního řízení provedl šetření a zjistil v informačních systémech Ministerstva vnitra ve spolupráci s Polskou republikou, že oba žalobci překročili dne 2. 10. 2011 vjezd do Polské republiky, žalobkyně označená písmenem a) předložila v této souvislosti cestovní pas Ukrajiny č. AK a polské vízum č.

Podle čl. 4 odst. 3 Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 je postavení nezletilého, který doprovází žadatele o azyl a splňuje definici rodinného příslušníka podle čl. 2 bodu i) neoddělitelný od situace jeho rodiče nebo poručníka, třebaže nezletilý není sám žadatelem.

Vzhledem k tomu, že žadatelka byla v době, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně jménem svým a svého nezletilého syna, držitelkou víza vydaného Polskou republikou, je Polsko dle kritérií čl. 9 odst. 4 uvedeného Nařízení příslušným státem k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Polské státní orgány také tuto skutečnost plně akceptovaly.

Z výše uvedeného soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného mělo oporu ve spolehlivě zjištěném stavu věci, vycházelo z dostatečných podkladů spisového materiálu i obecných znalostí.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu v platném znění žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.

Podle čl. 16 odst. 1 písm. a) Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 je povinen členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl podle tohoto nařízení převzít za podmínek stanovených v čl. 17 až 19 žadatele o azyl, který podal žádost v jiném členském státě. Polská republika je tak podle citovaného článku povinna převzít žalobkyni i jejího nezletilého syna na své území a ve smyslu čl. 16 odst. 1 písm. b) dokončit posouzení žádosti o mezinárodní ochranu.

Na základě výše uvedeného soud nezpochybnil správnost rozhodnutí žalovaného, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, dále vyslovena, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., zákona o azylu v platném znění s tím, že příslušným státem k posouzení podané žádosti je Polská republika, proto žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu

nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci ve věci úspěch neměli (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemají proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení.
V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová